

Cinisme

Avui, 31 de març de 2009

Marta Pessarrodona

La darrera cosa que m'esperava, en l'escenari de tristesa on ens ha col·locat la mort de Ricard Salvat, és l'esbart de cinisme que ha provocat. Devia ja existir, el cinisme, per més que no trobés una excusa per aflorar. Per altra banda, segurament també és injust gastar ni un mot parlant-ne, quan hi ha tantes coses i tan bones a dir, precisament, de Ricard Salvat. De tota manera, no puc oblidar que vaig veure i escoltar el màxim responsable del teatre nacional català exposant amb ets i uts les grans qualitats del Salvat director de teatre, quan han passat vint-i-cinc anys de la susdita institució i no se li ha deixat dirigir.

La meva primera impressió va ser que en el contracte de direcció d'aquella carcassa hi ha una clàusula que obliga a dir

alguna cosa quan es produeix una efemèride, àdhuc luctuosa. També, la meva primera reacció va ser sentir-me ofesa, per un simple raonament: si era tan bo, Salvat, i no se'l va deixar dirigir, és perquè els meus conciutadans i jo som tan cretins que no ens ho hem merescut. Em va corroborar aquesta reacció, precisament, escoltar l'endemà que, en el manifest del Dia del Teatre, una actriu afirmava, bo i llegint un text, que en un país culte Salvat hauria dirigit un teatre nacional.

Mentrestant recordava *La tragèdia de l'home*, d'Imre Madách, que Salvat va dirigir per al Teatre Nacional hongarès fa uns anys i que no se m'esborra del pensament per la seva grandesa. ¿Són els hongaresos cultes i els catalans un manat d'analfabets? Que trist!